

ся оплаши за Райнж. Той знаеше наравы-тѣ на полнощны-тѣ юнаци и тѣхны-атъ животъ.

— Боже, Боже, извъка той, отъ кдинъ корень расте и добро и зло. Нѣ, братаница ми нѣма дападне въ рѣцѣ-тѣ на того-зиженолюбца. Брате Обрене, дойди и ты съ мене, страхъ мя ꙗ, той не ще да хване вѣрж, че никой не знае къде ꙗ царкыня-та, и ще вы мѣчи за да испыт'ва за неж.

— Та що ако испытова, кой-то мѣчи той и убива! Азъ себе-си по-добрѣ ще прѣдамъ на мѣкж и смръть, а не другы-тѣ.

— О, брате, защо мя ты укорявашь, рече Боианъ, заръ азъ невѣр'вамъ, че за твоѣ-тж благочестивж душж по-добрѣ ꙗ да бѣде ты у Бога, нежели въ тѣло-то, але ты може да потрѣбова за добры хора, а за мене ты ꙗ бесцѣна, безъ тебе и мои-тѣ силы ще измалжтъ.

Обрень като видѣ такво приѣтелство Боианово, станж да иде съ него, ал' изъ град-атъ не пускахж вече никого да излѣзе.

— Има отъ кждѣ да излѣземъ, каза Обрень, види ся хорскы-тѣ зидове не сж доста пкы, кога освѣнъ пѣтни врата, хора-та си готвжтъ и кучешкы пѣтекы.